

handlingen nemt kan strække sig over et par år, også i sager, der afsluttes efter konkurslovens § 143, stk. 1, dvs. boer, hvor der ikke er midler ud over, hvad der medgår til dækning af boets omkostninger.

Gennemgangen af sager fra 2000 viste, at den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for samtlige afsluttede sager var 21,3 måneder. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid var lidt længere, hvor skyldneren var et selskab (24 måneder), og lidt kortere, hvor skyldneren var en person (18,5 måneder). Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for samtlige afsluttede sager, der blev afsluttet efter konkurslovens § 143, stk. 1, var for selskaber 21,6 måneder og lidt kortere, hvor skyldneren var en person (17,5 måneder).

Undersøgelsen for 2001 viste, at den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for samtlige afsluttede sager var 22 måneder. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid var også her lidt længere, hvor skyldneren var et selskab (22,6 måneder) og kortere, hvor skyldneren var en person (17,3 måneder). Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for samtlige afsluttede sager, der blev afsluttet efter konkurslovens § 143, stk. 1, var for selskaber 19,6 måneder og noget kortere, hvor skyldneren var en person (13 måneder).

Konkursrådet anfører bl.a. på baggrund af disse undersøgelser, at det må antages, at bobehandlingen i dag ikke i alle tilfælde foregår så hurtigt og effektivt, som det er muligt under hensyntagen til, at der skal være den fornødne kvalitet i behandlingen. Der er dog efter Konkursrådets opfattelse ikke belæg for at antage, at sagsbehandlingstiden generelt er et problem, der har stor praktisk betydning. Konkursrådet anfører, at det således er yderst sjældent, at spørgsmål om varigheden af bobehandlingen rejses over for skifteretten af den konkursramte eller af kreditorerne. For kreditorernes vedkommende skyldes dette formentlig, at den reelle interesse typisk ikke knytter sig til udlodningen af en ofte meget begrænset dividende og tidspunktet herfor, men til den skatte- og afgiftsmæssige afskrivning af fordringen, der i langt de fleste tilfælde vil være foretaget længe inden boets slutning. Konkursrådet finder imidlertid, at ordensmæssige hensyn, hensynet til den generelle tillid til insolvensbehandlingsystemet og hensynet til så vidt muligt at forebygge potentielle skadevirkninger i enkeltsager med vægt taler for, at det søges sikret, at bobehandlingen foregår så hurtigt og effektivt, som det – under hensyntagen til, at der skal være den fornødne kvalitet i behandlingen – er muligt.

Heller ikke i forhold til et iværksætterperspektiv vurderer Konkursrådet, at der er belæg for at antage, at sagsbehandlingstiden generelt er et stort problem.

Rådet bemærker, at der efter den ændring, der blev foretaget af konkurslovens § 232 ved lov nr. 365 af 24. maj 2005 (revision af reglerne om gældssanering), er åbnet mulighed for, at kendelse om gældssanering efter reglerne i konkurslovens kapitel 29 om gældssanering i forbindelse med konkurs (der navnlig er rettet mod konkursramte erhvervsdrivende) kan afsiges, allerede før boet slutes. Efter forarbejderne til bestemmelsen vil den navnlig kunne anvendes i tilfælde, hvor behandlingen af konkursboet er særlig langvarig, og hvor behandlingen beror på enkelte udestående spørgsmål, herunder f.eks. udfaldet af en retssag. Det er dog en forudsætning, at skyldnerens forhold i øvrigt er tilstrækkeligt afklarede, så afgørelsen i gældssaneringssagen kan træffes på et forsvarligt grundlag.

For at få et indtryk af, hvilke forhold der i praksis angives som årsag til, at behandlingen af et konkursbo trækker ud, har Konkursrådet gennemgået en række kuratorredegørelser efter konkurslovens § 125, stk. 3, i nogle tilfældigt udvalgte sager, hvor der er afsagt konkursdekret ved Sø- og Handelsretten i 2001.

Konkursrådet anfører, at gennemgangen efterlader et indtryk af, at det ikke er usædvanligt, at flere på hinanden følgende redegørelser i samme sag har identisk eller stort set identisk indhold. Det synes heller ikke at være helt usædvanligt, at det i stort set samtlige redegørelser i et bo, der efter op til flere års sagsbehandling slutes efter konkurslovens § 143, stk. 1 (dvs. at der ikke i boet er midler ud over, hvad der medgår til dækning af omkostningerne), gentagne gange blot er anført, at der ikke er aktiver i boet, hvorfor dette vil blive sluttet efter § 143, stk. 1, og at afslutningen af boet nu beror på udarbejdelse af boregnskab. Samlet set indikerer gennemgangen efter Konkursrådets opfattelse, at det ikke kun rent undtagelsesvis forekommer, at konkursboer, og måske navnlig boer, der slutes efter § 143, stk. 1, i længere perioder reelt ligger stille, uden at dette kan begrundes ud fra forholdene i de enkelte boer.

Efter Konkursrådets opfattelse kan det på denne baggrund være velbegrundet at overveje, hvilke tiltag der vil kunne medvirke til at sikre en hurtigere og mere effektiv bobehandling, hvor sagsbehandlingstiden ikke trækker længere ud end nødvendigt, jf. herom pkt. 3 nedenfor.

Der henvises til betænkningen side 41 ff.

2.3. Justitsministeriet er enig i Konkursrådets generelle overvejelser om behovet for initiativer, der kan føre til en hurtigere og mere effektiv bobehandling samtidig med, at der naturligvis fortsat skal være den fornødne grundighed og kvalitet i bobehandlingen. Det gælder, selv om bobehandlingens varighed i prak-